

ни генералъ, който, ако и 44 годишенъ, вече носеше многобройни знакове на военно отличие—знакове, добити за заслуги прѣзъ 1854 и 1855 години въ Туркестанъ. Да, нашиятъ славенъ вождъ бѣше вече основателъ на града Красноводскъ прѣзъ 1869 г., той бѣше вече прѣзъ 1874 г. прѣдводителъ на експедицията, която изучи Амуръ-Дарската областъ, и знатенъ синъ на велика Русия; но най-великъ за насъ е неговия образъ, като пълководецъ и учителъ на скромното опълчение, зародиша на бъдещата българска войска! Като такъвъ той вѣчно живѣе въ нашия сърдца."

„Ваше Високопрѣвъзходителство!

„Колко милъ за насъ, млади българи, бѣше моментътъ, когато потеглихме за къмъ поробеното ни отечество, какъ гордо дигахме тогава своето чело, че намъ се е паднало щастието да изтръгнемъ вече подъ командата на калѣнъ въ борбата и военната слава руски богатиръ, и рамо до рамо съ нашия братя руси да влѣземъ въ неравна борба съ петвърковния си тиранинъ."

„Ние останалитѣ живи опълченци, съ чувство на дълбоко благоговѣние си спомняме онѣзи омайни надежди и идеални стремления, които вълнуваха нашата душа и нашия сърдца при Стара-Загора, Шипка и Шейново, когато Васъ окръжавахме съ девиза: „Свобода или смъртъ"; ние сѣкашъ виждаме и сегашния знаменити битки на 19 юлий подъ Стара-Загора, на 9, 10 и 11 августъ на Шипка, съ които се изкупваше българската свобода."

„Но колко по-милъ и по-скѣпъ е за насъ днешния моментъ, когато, подиръ четвъртъ вѣкъ срѣщаме пакъ тукъ, на Шипка, на това свещено за насъ